

Homilie litoměřického biskupa Mons. Jana Baxanta

Rozloučení s P. Milošem Rabanem, Hejnice 17. 1. 2011

Před dvanácti dny jsem si zde v této Mariánské bazilice, když jsme společně děkovali Pánu Bohu za desetiletí služby díla Mezinárodního centra duchovní obnovy, dovolil poznamenat, že se sem do Hejnic jen stěží někdo dostane náhodou. Dnes jsme tu opravdu záměrně, abychom, drazí přátelé, a o to vás prosím, v našem společném díku pokračovali. Ano, všichni jsme přijeli na křesťanský pohřeb a chceme se s naším drahým spolubratrem otcem Milošem upřímně rozloučit, ale to znamená, že vyslovíme dobrému Bohu vděčný dík za život jednoho z nás, blízkého příbuzného, vysokoškolsky vzdělaného člověka, technika, kněze, teologa, filosofa, pedagoga a zakladatele i udržovatele zdejšího Centra, majícího věhlas daleko za hranicemi města Hejnice.

Je nezpochybnitelné, že smrtí P. Rabana, vážený pane biskupe, ztrácíte významnou osobnost litoměřického diecézního presbyteria, velkého bojovníka svého týmu. Byl to typ kněze, kterého měli všichni rádi, věřící i nevěřící, mnoho pro ně znamenal a obraceli se na něho se vším možným i nemožným a on to vše řešil s jistou lehkostí a bez stresu, jako by hrál na piano, jako by ho nikdy nic neobtěžovalo, nevyrušovalo. A i o vážných problémech hovořil vtipně a s nadhledem a kompetentně. Takovými slovy se ve své kondolenci vyjadřuje jedna z jeho dřívějších spolupracovnic na sekretariátu ČBK.

Nás, své spolupracovníky a pomocníky, vedl a vychoval tak, že Centrum může žít a sloužit lidem dál, ale lidsky nám bude chybět moc. Nejvíce jsem si na něm cenil jeho lidského přístupu a toho, že vždy uměl a byl ochoten poradit. V podstatě neznal ono „to nejde“. Bez něho by se snad nikdy nikomu nepodařilo, z trosek a rozvalin, vybudovat toto poutní místo v moderním, tedy otevřeném duchu pro všechny. Zmiňuje se otec Jacek, pravá ruka P. Rabana a nyní jeho nástupce.

V uplynulých dvou letech jsem měl příležitost s otcem Milošem dlouze hovořit několikrát. Jedno, pro něho živé a charakteristické téma a palčivý problém, bylo vždy toto hlavní: musíme udělat všechno pro to, abychom zpřístupnili křesťanské hodnoty současnému člověku inteligentním způsobem a velkoryse poskytl každému člověku příležitost, aby si mohl, třeba i pozvolna ověřit, jak úžasný je Bůh, jak přitažlivý je Kristus, Boží Syn. Opakovaně se mi zmiňoval o svém úžasu nad široce dokořán rozevřené náruči Kristovy církve a přímo katechizmově dodával, že ke katolické jednotě Božího lidu je povolán každý člověk a že když jsou všichni lidé Bohem povoláni, pak Boží náruč je schopná obejmout každého, protože navíc povoláním, tichým a nenásilným Božím dotykem, se v každém člověku už něco odehrává, Boží záměr je v něm přítomen, i když si to dotyčný člověk zatím ani neuvědomuje.

Pokaždé se vzrušeně otec Miloš ptal: „A děláme už konečně pro to něco?“

Spolu jsme probírali i tzv. praktické teologické otázky. Například „Jak velká je Boží rodina? Vejdou se tam všichni lidé? Je tam dost místa? Je opravdu s každým člověkem počítáno?“ Jako správný učitel s otevřeným Katechizmem katolické církve v jedné ruce a s Biblií v ruce druhé mně z paměti citoval jednotlivé pasáže této vzácné literatury jistě v jakési aplikaci na své vlastní touhy duše: „Vždyť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby

žádný, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ A „Jak rád bych byl, kdyby se každý nábožensky založený člověk, tedy i nekatolík, Izraelita, muslim – to přece nejsou naši nepřátelé! - i ten, kdo alespoň jakousi touhu po Nejvyšší bytosti v srdci má, aby se radoval z trvalých hodnot, které Kristus s sebou přináší a dává, aby každý v nitru pocítil, že je zahrnut do Božího plánu činné lásky, totiž, že v Ježíši Kristu, obětujícím se za nás, ukřižovaném a zmrtvýchvstalém pro nás, chce Bůh shromáždit všechny své děti, celé lidstvo ‘do jedné lodi s napjatými plachtami Pána kříže pod vanutím Ducha svatého, jež bezpečně pluje v tomto světě’,“ připojoval se sv. Ambrožem i s dodatkem církevních otců, že tato loď, tato otevřená Boží náruč s rodinou Božích dětí v ní, společenství Kristovy církve, je jakousi Noemovou archou, která jediné zachraňuje před potopou a dává záruku věčné šťastné perspektivy.

Ano, drazí přátelé, setkával jsem se s člověkem, knězem širokého i neklidného, protože neukolébaného srdce, s knězem upřímného živého zájmu o každého člověka. Dnes si velmi zřetelně uvědomujeme, jak jsme osiřeli, když takového člověka ztrácíme. Zemřel. Lidské srdce pod náporom choroby puklo. Prosím vás však, abychom sice s bolestí a zármutkem, ale i s hlubokou křesťanskou vírou, ve které otec Miloš žil a umíral, jeho život odevzdali do Boží laskavé a milosrdné náruče.